ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Ústavní soud ČR,** se sídlem Joštova 625/8, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 12. 2012, č. j. 30 A 117/2010 – 48,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a jeho dosavadní průběh

[1.] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se dne 8. 11. 2010 obrátil na Krajský soud v Brně se žalobou na ochranu proti nečinnosti Ústavního soudu ČR. Této nečinnosti se měl žalovaný dopustit tím, že nerozhodl o stížnosti proti výši požadované úhrady za poskytnutí informací (57,50 Kč) ve smyslu § 16 a) odst. 1 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. V průběhu řízení předseda ÚS vydal dne 10. 2. 2011 pod sp. zn. SPR ÚS 9/10 stěžovatelem žádané rozhodnutí o jeho stížnosti, ve kterém potvrdil výši požadované úhrady jakožto vycházející z platného sazebníku ÚS. Stěžovatel na rozhodnutí reagoval rozšířením své žaloby o požadavek zrušení rozhodnutí předsedy ÚS pro nicotnost a opožděnost, neboť bylo vydáno více než půl roku po podání stížnosti. Stěžovatel se rovněž žalobou domáhal splnění své původní žádosti, tedy poskytnutí informací Ústavním soudem o některých jeho rozhodnutích.

[2.] Krajský soud rozsudkem napadeným nyní projednávanou kasační stížností zastavil řízení o žalobě ze dne 8. 11. 2010 na ochranu proti nečinnosti, protože v této části vzal

stěžovatel svůj návrh podáním ze dne 2. 3. 2011 zpět. Ve zbytku žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[3.] Nedůvodnost žaloby naznal soud v tom, že nelze přikázat žalovanému, aby vydal všechny stěžovatelem požadované informace uplatněné v žádosti z 18. 6. 2010, neboť stěžovatel nepostupoval v souladu s § 17 zákona č. 106/1999 Sb., a neuhradil žalovaným požadované a řádně komunikované náklady. Ústavní soud tak měl v souladu s § 17 zákona č. 106/1999 Sb. právo žádost stěžovatele odložit. Krajský soud dále dospěl k závěru, že ani rozšíření žaloby o žalobní bod týkající se zrušení rozhodnutí předsedy Ústavního soudu není důvodné, neboť toto rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu se zákonem o svobodném přístupu k informacím.

II. Obsah kasační stížnosti

[4.] Stěžovatel napadl uvedený rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností. Své nesouhlasné stanovisko se závěry krajského soudu odůvodňuje především tím, že nebylo soudem provedeno slyšení ve věci, že krajský soud ignoroval stěžovatelovu repliku i jeho poslední podání, soud se vyjadřuje v „jazyku ptydepe“ a jeho rozhodování je nekonzistentní. Stěžovatel rovněž krajskému soudu vytýká nepředvídatelnost a nesrozumitelnost vydaného rozhodnutí, jakož i časový odstup, se kterým vydal předseda ÚS rozhodnutí o stěžovatelově stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5.] V rámci přezkumu naplnění podmínek řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud respektoval v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“) plné osvobození stěžovatele od soudních poplatků tak, jak mu bylo přiznáno Krajským soudem v Brně (usnesení ze dne 7. 1. 2011, č. j. 30A 117/2010 - 10). Nejvyšší správní soud rovněž netrval na povinném zastoupení stěžovatele advokátem. Opačný postup by totiž v daném případě mířil proti zásadě hospodárnosti řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 – 77).

[6.] Stěžovatel v kasační stížnosti nepodřadil své námitky zákonným kasačním důvodům ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., z textu podání je nicméně patrné, že namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[7.] Stěžovatelovým primárním argumentem stížnosti je neprovedení „slyšení“ v dané věci před krajským soudem, které mělo mít za následek vadu řízení před soudem.

[8.] K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že veřejnost jednání a účast účastníků řízení u něj představuje jeden ze základních atributů práva na spravedlivý proces (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a jeho porušení by proto znamenalo zásadní vadu řízení před krajským soudem, jejímž důsledkem by nutně bylo zrušení napadeného rozsudku. Podle ustanovení § 51 s. ř. s. přitom platí, že soud může rozhodnout o věci samé bez jednání pouze tehdy, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí.

[9.] V nyní projednávané věci stěžovatel k výzvě soudu výslovně uvedl, že souhlas k rozhodování o věci samé bez nařízeného jednání nedává (č. l. 24). Za této situace jednání nařízeno být muselo, což se však také skutečně stalo. Protože stěžovatel dne 6. 11. 2012 krajskému soudu sdělil, že navrhuje, aby jednání nařízené na 12. 11. 2012 bylo odvoláno,

neboť nemá žádné „zbytné“ prostředky na cestu do Brna, soud této žádosti vyhověl a odročil jednání na 10. 12. 2012. Dne 20. 11. 2012 stěžovatel krajskému soudu sdělil, že „se nezúčastní nařízeného jednání, poněvadž nemá finanční prostředky na cestu do Brna.“

[10.] Za této situace krajský soud nepochybil, jednal-li v nepřítomnosti stěžovatele a vyhlásil-li rozsudek v jeho nepřítomnosti (viz protokol o jednání ze dne 10. 12. 2012, č. l. 46). Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že tato námitka není důvodná, jelikož krajský soud vyvinul zcela přiměřenou aktivitu k tomu, aby stěžovateli umožnil účast při jednání a fakt, že této možnosti stěžovatel nevyužil, nelze soudu vytýkat. Účast při jednání totiž sice představuje nezadatelné právo každého účastníka řízení, nicméně v tom, že účastník tohoto svého práva nevyužije, nelze spatřovat jakékoliv pochybení soudu.

[11.] Nejvyšší správní soud se rovněž nemůže ztotožnit se stěžovatelovým tvrzením o ignorování jeho posledních podání krajským soudem, neboť tento v napadeném rozhodnutí reflektoval rozšíření žalobních bodů v souladu stěžovatelovým posledním podáním. Soud však pochopitelně není povinen reflektovat ve svém rozhodnutí podání stěžovatele do takové míry, aby z něj citoval, o což stěžovateli zřejmě ve skutečnosti šlo.

[12.] Ve věci námitky stěžovatele o nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů napadeného rozsudku zdejší soud poukazuje na svoji dosavadní judikaturu k otázce nepřezkoumatelnosti (viz např. rozsudek ze dne 29. 3. 2003, č. j. 5 Ads 5/2003 – 57, publ. pod č. 55/2004 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 27. 5. 2003, č. j. 2 Ads 12/2003 – 43, publ. pod č. 45/2004 Sb. NSS). V těchto rozhodnutích soud konstatuje, že pro to, aby rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, musí obsahovat předcházející řízení skutečně zásadní nedostatky. Takovými může být nesprávné provádění důkazů bez přítomnosti některé ze stran, či založení rozhodnutí na zásadně nedostačujících a nevhodných podkladech, které následně zkreslují celý právní názor v něm obsažený. V dané situaci však nelze taková pochybení v postupu ani samotném rozsudku Krajského soudu v Brně shledat. Není možno se ztotožnit ani s argumentací stěžovatele, dle které takovým nedostatkem je nedostatečné posouzení sazebníku Ústavního soudu. Krajský soud totiž v napadeném rozsudku své úvahy (nejen v otázce sazebníku ÚS) zakládá na hodnocení skutkového stavu prostřednictvím oběma stranami předložených důkazů, přičemž dochází k lineárně předvídatelným argumentačním závěrům. Nelze se tedy ztotožnit ani s námitkami stěžovatele o nesrozumitelnosti rozhodnutí krajského soudu.

[13.] Konečně je třeba souhlasit se stěžovatelovou výtkou, že více než šestiměsíční doba, během které vydal předseda ÚS rozhodnutí o stížnosti, je jistě delší než je 15 dní, které předepisuje v § 16a odst. 8 zákon č. 106/1999 Sb. Nicméně žalovanému v daném případě rovněž svědčí i jistá omluva ve skutečnosti, že stěžovatelova stížnost postrádala jednoznačnost a srozumitelnost, přičemž její význam v podobě stížnosti proti výši požadované úhrady za poskytnutí informací ve smyslu § 16 a) odst. 1 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., byl spíše implicitní a skrytý. Rovněž je jistě třeba brát v úvahu celkové okolnosti případu, kdy i v průběhu uvedené lhůty měl stěžovatel požadované informace k dispozici, neboť byly uveřejněny na webových stránkách Ústavního soudu. Za daných okolností tedy uvedené zpoždění nesporně představuje pochybení, nicméně je třeba vidět i to, že podle zákonné úpravy tzv. nečinnostních žalob (§ 81 s. ř. s.) rozhoduje soud podle skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Za situace, kdy před rozhodnutím krajského soudu byla tvrzená nečinnost žalovaného ukončena, proto nebylo možno žalobě vyhovět. Ani v tomto bodu proto není kasační stížnost důvodná.

[14.] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost není důvodná, a proto byla zamítnuta (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[15.] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2013

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu